

| ฉากแรก |

Pran I talk

เคยมีคนบอกผมว่าความลับไม่มีในโลก เมื่อไหร่ก็ตามที่ความลับ
รั่วกันเกินสองคนขึ้นไปย่อมไม่นับว่าเป็นความลับอีกต่อไป ผมเป็นคนไม่ชอบ
มีความลับ ไม่รู้ดีว่าการต้องปิดบังอะไรสักอย่างเป็นเรื่องสนุก รังแต่จะมี
เรื่องยุ่งยากตามมาไม่หยุดเสียมากกว่า

แต่ไม่รู้ทำไมตั้งแต่จำความได้ ผมก็มีความลับเรื่องหนึ่งติดตัวมาด้วย
ตลอด เป็นความลับที่รั่วกันเกินสอง เป็นความลับที่ไม่ได้ตั้งใจให้เกิด แต่ก็
เป็นความลับที่จนถึงตอนนี้ผมก็ยังพยายามสุดความสามารถเพื่อไม่ให้ใครรู้

อาจจะเพราะกำลังกลัว...กลัวว่าหากความลับนั้นไม่ใช่ความลับแล้ว...
บางสิ่งจะหายไป

"ปราณ! ระวัง!"

พี่! ตูบ!

เสียงร้องตะโกนของไอ้โง่ดังมาจากด้านหลัง ให้ผมเบี่ยงตัวหลบ
ตามสัญชาตญาณอัตโนมัติ ร่างของฝ่ายตรงข้ามพุ่งเลยตำแหน่งเดิมที่ผม
ยืนอยู่เมื่อครู่ไปอย่างรวดเร็ว และล้มกลิ้งไปที่พื้นเนื่องจากพลาดจุดปะทะ
ที่ตั้งใจไว้

มันหันมาจ้องหน้าผมอย่างโกรธเคืองและพุ่งขึ้นมาหา หมัดที่กำแน่น
จนลั่นน้ำขึ้นเตรียมจะซัดเข้าที่สันกราม ผมช่วยจังหวะนั้นก้มลงเฉียงไปหน้า

จนกำปั้นเฉียดไปแค่ปลายนิ้ว ก่อนจะสวนหมัดเข้าที่ได้คางอีกฝ่าย

ผมหอบหายใจและถอยเท้ามาหนึ่งก้าวเพราะใช้แรงกับการเคลื่อนไหว
เมื่อครู่มากเกินไป

"มึง!"

พลัก!

"อีก!"

"ปราณ!"

ผมคงพลาดไปที่อื่นเรียกสตินานไปหน่อยถึงได้ถูกโจมตีจากด้านหลัง
เท้าของใครสักคนกระแทกเข้ามาที่กลางหลัง ตามด้วยหมัดหนักๆ ที่มูมปาก
ผมล้มลงไปนอนบิตกายด้วยความเจ็บปวดจากแรงกระแทกพื้นคอนกรีตแข็งๆ
บริเวณแขน

เงหน้ามองก็เจอไอ้ไวมันพุ่งเข้ามารั้งพวกวิศวะไว้และถีบออกไป ผม
ถุยน้ำลายที่มีรสควาเลือดลงพื้น ปาดของเหลวตรงมูมปากสะบัดออกลกๆ
ก่อนขยับตัวยืนอย่างยากลำบากด้วยความช่วยเหลือของเพื่อนที่ข้างกาย

"ไวมึงไปช่วยเก้ก่อน!" ผมบอกไอ้ไว แล้วพยักหน้าไปทางเพื่อนอีกคน
เมื่อหันไปเห็นเก้กำลังโดนฝ่ายตรงข้ามสองคนรุมอยู่ ไวพยักหน้าแล้วพาดแข้ง
เข้าที่หน้าท้องของคู่ต่อสู้ก่อนจะก้าวขย่าวๆ ไปทางนั้น

แต่ถึงจะพูดอย่างนั้นออกไปผมก็แทบกลืนน้ำลายลงคอไม่ได้เมื่อหันมา
แล้วพบกับหมาหมู่สามตัวแยกเขี้ยวรออยู่

ในเวลาแบบนี้ไอ้พวกเด็กที่สร้างเรื่องไวมันหายหัวไปไหนกันหมดวะ!

"อะไร คนอย่างปราณ ปารกุลนี่หน้าซัดเป็นด้วยสินะ"

เจ้าของน้ำเสียงและใบหน้ากวนอวยวะเบื้องล่างยกยืมที่มูมปาก ขยับตัว
เข้ามาใกล้ มีอัยสอดอยู่ในกระเป๋ากางเกงทั้งสองข้าง ผมขมวดคิ้วเล็กน้อย
และหรีตตามองอย่างอยากถามว่า "มึงจะเอาอย่างไร?"

"ตัวแข็งไปแล้วหรือไง"

หึ

ผมยืมมูมปากและส่งเสียงหัวเราะในลำคอ

ผลั๊วะ!

ก่อนจะวาดหมัดซัดเข้าที่ข้างแก้มของคนตรงหน้าอย่างจังโดยไม่ให้สัญญาณ อีกฝ่ายหน้าหันไปตามแรงกระแทกแต่รอยยิ้มภวนประสาทยังคงประทับอยู่ที่มุมปาก

"ไอ้เชี่ยนี่!"

สุนัขรับใช้ข้างหลังมันร้อนตัวแทนลูกพี่ เहांดิ่งแล้วทำท่าจะกระโจนเข้าหาผม แต่ท่อนแขนสีกร้านแตกก็กางขึ้นมากันไว้ก่อนท่ามกลางแววตาไม่เข้าใจของคนพวกเดียวกัน

"อะไรวะภัทร"

"เดี่ยวตรงนี้กูจัดการเอง"

ภัทรพูดจบก็หันมายิ้มร้ายให้ผม รอยยิ้มแบบที่คุ้นเคยกันดีจากการพบเห็นมาหลายต่อหลายครั้งในสนามกำปั้นแบบนี้ แววตาประสานกันซึ่งผมก็ยิ้มรับคำท้าแต่โดยดี เรามองกันอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งได้ยินเสียงตีระฆังดังก้องอยู่ในหัว และนั่นเป็นการมองหน้ากันครั้งสุดท้าย ก่อนที่ผมและมันจะกระโจนเข้าหากัน

หมัดแรกปะทะเข้าที่ท้องแต่ไม่ได้แรงจนจุก ผมจับท้ายทอยอีกฝ่ายแล้วตีเข้าเข้าที่หน้าท้องคืน ในจังหวะที่ใบหน้าเฉียดกันก่อนที่คนโดนทำร้ายจะทรุดลงไปนั่งกุมท้องที่พื่น

"มึงไม่ยอมแรงเลย"

เจ้าตัวเอ๋ยกระซิบลอดไรรพินจนผมต้องลอบอมยิ้ม มันดันกายขึ้นจากพื่นแล้วพุ่งเข้ามาใหม่อาศัยจังหวะที่ผมกำลังตั้งรับจากหมัดขวาเบี่ยงตัวไปทางตรงกันข้ามแล้วลือคอคอมผมแน่น ผมเบ้หน้าเพราะอึดอัดด้วยขาดอากาศหายใจรวบรวมแรงทั้งหมดทั้งตัวและตัวัดขาอีกฝ่ายจนล้มคว่ำไปทั้งคู่ แลกหมัดกันอยู่อย่างนั้นจนหมดแรงกระเด็นไปคนละฝั่ง

"ไอ้เชี่ยเจ็บจิบหาย"

ไวบ่นอุบสลับกับซี้ตปากตอนที่ใช้ผ้าชุบน้ำบิดจนหมาดเช็ดตามแผล

บริเวณหัวคิวตัวเอง

"ไม่เจ็บก็แยะแล้ว คิวแตกขนาดนั้น" คนพูดอย่างไอ้เก๊กก็ไม่ต่างกัน ปากแตก
ซ้ำเลือดแบบที่แคชเชียร์ปากก็ต้องนิ้วนินาเพราะเจ็บปวด

"แล้วนี่กอล์ฟมันไปไหน" ผมถามพลางหันมองหาเพื่อนสนิทในกลุ่มอีกคน
ตั้งแต่วงแตกเพราะเสียงอาจารย์ดังมาจากไกลๆ ผมก็ยังไม่เห็นมันเลย

"ตอนวิ่งกันเห็นมันนาน้องๆ ไปอีกทาง เดี่ยวก็ตามมาั้ง"

ไอ้น้องพวกนี้แมงก็สรรหาแต่เรื่องไม่เว้นวัน แค้โปรเจกต์ที่กำลังทำอยู่
มันยุ่งไม่พอไซ้ใหม่วะ ถ้าคราวนี้หัวข้ออีสิสกุไม่ผ่านนี่มีเรื่องแน่

"ตกลงคราวนี้มันเรื่องอะไร"

"กูไม่แน่ใจ" ไอ้เก๊กโคลงหัว "แต่เห็นมันพูดกันคร่าวๆ ว่าเด็กวิศวะปีสอง
มันมาแซวจะขอจับก้นน้องปีหนึ่งคณะเรา"

ไอ้เรื่องพวกนี้อีกแล้ว เมื่อไหร่อาจารย์มหา'ลัยเราแมงจะยอมจัด
งบประมาณซื้อตะกร้อมาครอบปากให้ไอ้พวกคณะโน้นเสียที พวกกูจะได้
สงบสุขขึ้นไม่ต้องคอยไล่ตีหมาแบบนี้

"มึงโอเคปะเนี่ย แผลที่แขนเป็นทางยาวเลย 'ไปล้างน้ำก่อนใหม่' อยู่ๆ
ไอ้ไวก็จับแขนที่ผมกำลังกุมอยู่ไปดู

"เดี๋ยวกูกลับไปทำแผลที่ห้องเลยก็ได้ เดินออกไปแค่นี้เอง"

"งั้นกูเดินไปด้วย เกิดเจอพวกปากเปราะอีกจะแยะเอา"

"สภาพพวกมันก็ไม่ต่างกันหรอก ปานนี้หลบไปเสียแผลแล้วมั้ง"

"เออน่า ไอ้เก๊กมึงจะกลับเลยปะ" มันตบตบ แล้วหันไปพูดกับอีกคน
ที่ท้ายประโยค

"มึงกลับกันไปก่อนเลย เดี่ยวกูนั่งอีกแป๊บ"

"เออ งั้นเจอกันพรุ่งนี้ อย่าลืมกลับไปแก้งานด้วย"

"มึงช่วยเลิกพูดถึงงานในเวลาที่ร่างกายกูกำลังอ่อนแอแบบนี้ได้ปะ
เชียยไว"

ไอ้ไวหัวเราะออกมาเบาๆ ก่อนจะขีดปากอีกครั้งเพราะแสบบริเวณที่
แก้มขยับ พูดลากันอีกหน่อยผมกับมันก็เดินแยกออกมาด้วยกัน

อันที่จริงเปิดมาเจอพวกผมมีเรื่องเหมือนหมากัดกันแบบนั้นก็อาจจะทำให้ง่วงไปเสียหน่อย แต่ไอ้การยกพวกตีกันก็กลายเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้วสำหรับแก๊งหัวหน้าของสองคณะที่ไม่ถูกกันมาตั้งแต่รุ่นหนึ่งอย่าง'ธำปัติย์' แบบพวกผม และไอ้พวกปากเปราะวิเศษอย่างพวกมัน

ยิ่งพออยู่ปีสี่เป็นที่โตสุดเวลารุ่นน้องมีปัญหาอะไรก็พุ่งมาบอกให้ต้องตามไปเซ็ดไปล้างให้เสมอ หลายครั้งที่แก๊งผมกับแก๊งตรงข้ามแมงก็ไม่ได้มีปัญหากันโดยตรง ระวังที่กำลังชดกันจนล้มคิดว่าเลือดพรากแบบนั้นก็ยังไม่รู้เหตุผลหรือเรื่องราวแน่ชัดเลยด้วยซ้ำ

แต่เพราะศักดิ์ศรีมันค่าคือ พอมีเรื่อง...พวกกูก็ต้องชนะ

"แผลที่คิ้วมึงอะ กูว่าพุงนี้ระบมชั่ววี"

ไวหันมามองหน้าผมก่อนจะยกมือขึ้นแตะหางคิ้วตัวเองแล้วสูดปาก

"เออกูพลาดไปหน่อย แมงมาจากด้านหลัง ท้องมึงเถอะเป็นไงบ้างวะ เห็นกูมาตั้งแต่เมื่อก็แล้ว"

จะให้เป็นอย่างนี้ได้ล่ะวะ ไอ้ภัทรแมงตอยซ้ำเข้ามาที่ท้องตอนจังหวะล้มลงไปทีพื้นที่แรก ครั้งที่สองกะแรงกันพลาดจนได้แผลจริงจึงมานะ

"ได้ร่มผ้า" ผมยกไหล่ "ไม่เป็นไรหรอก"

"คนอย่างมึงต้องซ้ำในตายเข้าสักวัน"

"นั่นมึงก็คงตายหน้าและสินะ"

"เชียยปราด"

ผมยิ้มบางเดินลัดตามถนนต้นไม้ของมหา'ลัยมาจนถึงด้านหลังที่เป็นจุดรวมหอนอก

"มึง แวะซื้อข้าวเย็นแป็บ" ไวตบป่าผมเบาๆ แล้วเดินนำไปทางร้านบะหมี่ "เล็กต้มยำพิเศษหนึ่งถุกครึ่งป้า มึงเอาปะ" พอสั่งเมนูประจำเสิร์ฟก็หันมาถามผม

"ไม่อะ ปากมึงเหวอะขนาดนี้ยังเลือกจะกินของเผ็ด ไม่ดูสังขารตัวเอง"

มันหัวเราะ "เออกูชาติส้ม แล้วนี้จะกินอะไร"

"ไม่รู้ดี อิ่มหมดแล้วมั่งเนี่ย"

อีกฝ่ายยิ้มและพยักหน้าสองสามครั้งรับคำผมเหมือนตัดจบบทสนทนา หันไปมองหมอน้ำชูปรอบป่าเจ้าของร้านที่กำลังลวกเส้นใส่ถุงอยู่

"จิ้นเจอกันพุงนี่นะมึง"

ถึงหน้าหอผมแล้วไวมันก็เอ่ยปากลา เพราะมันอยู่ตึกถัดไปเลยต้องแยกกันตรงหน้าตึก ผมพยักหน้าส่งให้แล้วเดินผ่านประตูเข้าไปที่ลิฟต์ ยืนรออยู่ไม่นานประตูก็เปิดออก ผมก้าวเข้าไปยืนกดเลขชั้นของตัวเองและรอให้ประตูเหล็กค่อยๆ เคลื่อนตัวเข้าหากัน

"เดี๋ยว! ไปด้วย!"

แต่ในขณะที่มันกำลังจะปิดเสียงคันทูก็ดังขึ้นก่อน ตามด้วยการเคลื่อนตัวออกของประตูพร้อมใบหน้าซ้ำเลือดของคนที่ผมเพิ่งตะลุมบอนด้วยเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา

ตัวเจ้าปัญหามันยิ้มมุมปากแล้วแทรกตัวเข้ามายืนในลิฟต์ข้างๆ ผม พลังมองไปที่เลขชั้น ผมยาระวะต้นคอที่รัดรวบไว้ข้างหลังดูก็ทึ่งราคาญาติาใบหน้าที่แต่้มรอยยิ้มกวนอารมณ์อยู่เสมอหันมาสบตาเมื่อลิฟต์ปิดสนิทเตรียมเคลื่อนห้องโดยสารขึ้นด้านบนแล้วเรียบร้อย

ภัทร ภัทร หัวหน้าแก๊งปี่สี่ของคณะวิศวกรรมศาสตร์ คู่คู่อ้อยตลอดระยะเวลาสี่ปีที่อยู่มหา'ลัยของผม เป็นที่รู้กันว่าเมื่อไหร่เห็นพวกผมอยู่ในระยะรัศมีเดียวกันคือต้องมีเรื่อง เจอกันไม่ได้ต้องตั้งท่าจะฆ่ากัน ถ้าเปรียบกันผมก็คงเป็นไฟ ส่วนอีกฝ่ายก็เป็นน้ำมัน ปะทะกันที่ไรก็มีแต่พังกับบรลัย ซึ่งมันน่าตลกดีที่พวกผมไม่ได้กัดกันแค่รุ่นลูก...

แต่มันเริ่มต้นมาตั้งแต่รุ่นพ่อรุ่นแม่

พ่อแม่ผมกับพ่อแม่มันเป็นคู่แข่งทางธุรกิจกันมาตั้งแต่ผมยังไม่เกิด เรียกได้ว่าเกลียดกันเข้ากระดูกดำ ก่นด่าสาปแช่งกันจนซึมเข้าสมองส่วนลึกของลูกๆ ตั้งแต่จำความได้

แล้วก็เหมือนสวรรค์ท่านแก๊งเมื่อต้นมาอาศัยอยู่บ้านหลังติดกัน เรียนอนุบาลเดียวกัน ประถมเดียวกัน มัธยมเดียวกัน เจอหน้ากันที่ไรก็แทบจะ

ประเคนบาททำให้เป็นของขวัญ ความเกลียดชังจากผู้ใหญ่ส่งต่อมาให้เด็ก
อย่างพวกผมต้องพานต่อยตีและเป็นผู้แข่งขันแย่งกันแย่งทุกเรื่อง ทั้งเรียน กีฬา
พละกำลัง ทุกอย่างที่ดีคือออกคือถูกต้องเหนือกว่า

แย่งชิงนำหัวเราะเข้าไปอีกเมื่อพอเข้าร่วมหา'ลัยพวกผมก็ดันมา
เรียนมหา'ลัยเดียวกัน ผิดก็ตรงที่แยกย้ายกันไปอยู่คณะคู่แข่งที่ตั้งอยู่ติดกัน
ราวกับกำลังเชิญชวนให้ลงมือฆ่ากันเสียจะได้จบๆ ไป สถานการณ์ทุกอย่าง
ข้างเลื้ออ้านวจะเปลี่ยนเป็นบังคับอยู่แล้ว

แทบจะเอาเท้าก่ายหน้าผากเมื่อรู้สึกได้ว่าชาตินี้ผมกับมันคงหนีกัน
ไม่พ้น ต้องตามรั้งความกันอยู่แบบนี้ทั้งชีวิต คิดดูแล้วมันก็น่าแปลกที่ตั้งแต่
เกิดมาก็มีคนที่ถูกกำหนดไว้ให้เกลียดจนเข้าไส้ตั้งแต่ยังไม่ทันได้รู้จักกัน
อยากเอาชนะตั้งแต่ยังไม่ได้เห็นหน้า

"มึงกินไรยัง"

ผมหลุดจากความทรงจำเก่าเปื้อนฝุ่นของตัวเองก็ตอนที่ไอ้หมาบ้า
ข้างๆ มันสะกิดเข้าที่ป่า

"ปากแบบนี้ให้กินอะไร" ผมว่าเสียงเรียบ เหลือบตามองใบหน้าที่
มีแผลปริแตกพุก้ำไม่ต่างกันของอีกฝ่าย "กลับไปหยอดน้ำข้าวที่ห้องไปมึงอะ"

มันหัวเราะ ใช้ลิ้นดันกระพุ้งแก้มด้วยอากัปกริยาแบบเดียวกับที่ทำให้
เบื่องล่างกระตุกทุกครั้งที่มีมอง

"เดี๋ยวแบ่งให้มึงหนึ่งถ้วย"

ผมกลอกตาไปข้างๆ อย่างเบื่อกว่าจะมองหน้าอีกฝ่าย ก็แห้งละ...วันนี้
ผมแหม่งซัดอยู่แต่หน้ามันจนเย็นไปหมดแล้ว

"เก็บไว้แดกเองเหอะ"

| ฉากสอง |

Pat I talk

"ข้าวต้มอะไร ไม่ได้ซื้อไว้ เมื่อเช้าพี่ภัทรบอกว่าอยากกินข้าวต้มเส้น ภาาก็ไปซื้อข้าวต้มเส้นมาเตรียมให้ตั้งแต่เลิกเรียน กว่าจะกลับมาก็ค่ำมีต๋ม ยำของภาอืดหมดแล้ว โทรไปก็ไม่มีรับ แถมยังหน้ายับกลับมา แล้วจะมาบอกให้ลงไปซื้อข้าวต้มกึ่งให้เพราะเจ็บปาก คนห่วยแตกๆ อย่างพี่มีสิทธิ์มาเรียกร้องอะไรด้วยหรือไง!"

สาบานเลยว่าถ้าไม่ใช่ภา น้องสาวสุดรักสุดหวงคนเดียวของผม ไม่มีวันที่ผู้หญิงผมเหมือนไม้เสียบผีแต่บ่นเข้าบ่นคำว่าตัวเองอ้วนพุงพลุ้ย แถมยังปากจัดเหมือนตะไกรจะมายืนทำเอาตัวผมได้แบบนี้แน่

ภายในห้องพักที่ดัดแปลงมาจากคอนโดฯ ขนาดกลาง แยกเป็นสองห้องนอนเล็กๆ กับหนึ่งห้องน้ำและส่วนกลางที่เป็นห้องเก็บตู้เย็น ผมย้ำว่ามันคือห้องเก็บตู้เย็นเพราะเล็กเกินจะเป็นครัวเปิดไฟสว่าง เกิดเรื่องราววนเวียน เป็นกิจวัตรที่เข้ามาแล้วจะได้ยินเสียงแว๊ดแหวของเด็กสาวที่ว่าทุกวันจนเป็นส่วนประกอบหนึ่งของชีวิต ตื่น กินข้าว เรียนหนังสือ ชกต๋อย กลับมาให้ห้องดำ วนกลับไปนอนแล้วตื่น จบวันด้วยการโดนน้องในไส้ด่าอีกครั้ง แคลงคิดว่าไปปรารภกับพรรคพวกมันเห็นภาพผมยืนกุมมือจ๋อยแบบนี้มีหวังโดนล้อไปลิบชาติเศษแน่ๆ

"ครั้งนี้พี่ไม่ได้หาเรื่องนะภา" ผมเอ่ยเสียงจ๋อย เถียงผู้หญิงนับเป็นเรื่องอันตราย สู้ค่อยๆ อธิบายไปตลอดภัยกว่า "ปรารภเริ่ม"

"มีด้วยเหรอที่พี่ภัทรจะไม่ไปหาเรื่องคนอื่นก่อน"

"จริงๆ พี่กำลังตั้งใจเรียนอยู่เลย แล้วไอ้ภรณ์ก็มาตาม บอกว่าไอ้ปรานยกพวกมาตีมัน"

"พี่ภัทรอย่าทำเป็นไม่รู้หน่อยเลยว่าพี่ปรานเป็นคนยังไง เพื่อนพี่ภัทรนั้นแหละต้องไปหาเรื่องก่อน"

"โห นี่เป็นน้องพี่หรือน้องไอ้ปรานกันแน่วะเนี่ย" ผมบ่นกระเจ้ากระงอดบนโลกนั้นนอกจากภาก็ไม่คิดว่าจะต้องหงอให้ใครอีก เด็กสาวอายุห่างจากผมสามปีที่เล็กๆ เดินตามเตาะเตาะ วันนี้องตางวางเข้าข้างศัตรู แต่ก็ยอมกลับเข้าไปในห้องตัวเองในตอนท้าย ประตูไม้ทาสีขาวเปิดทิ้งไว้ ผมเดินตามเข้าไปเงียบเสียง แม้แต่เสียงฝีเท้าก็ไม่ย่ำหนักให้ดังกวนใจ

"นั่งรอนเตี๋ยง"

ภาสั่งเสียงเฉียบ เอาเก้าอี้มาต่อหน้าตู้หนังสือสูงท่วมหัวเพื่อป็นหยิบกลองปฐมพยาบาลลึซุนที่ซ่อนตัวอยู่ชั้นบนสุด สีหน้ายังคงหงุดหงิด ตอนกระโดดลงมาวางกลองเครื่องมือทำแผลกระทันหันกับเบาะยังสามารถทำผมสะดุ้งตัวนิดๆ ได้เหมือนเคย

"เมื่อไหร่จะเลิกตีกันสักที แล้วพี่ปรานเป็นยังไงบ้าง"

"กากอย่างมันก็ละนะสิ จะเหลือเหรอ ภาต้องภูมิใจนะเว้ยที่มีพี่ชายแบบพี่ โอ๊ย! ตีทำไมเนี่ย"

"เลิกภูมิใจที่เป็นนักเลงหัวไม้ได้แล้ว มันไม่เทเลยนะ คิดว่าผู้หญิงจะชอบหรือไง"

"ชอบไม่ชอบก็มีมาเรื่อยๆ แลนะเรา นั่นแหละเลิกบ่นได้แล้ว ยิ่งกว่าแม่"

"เพราะแม่ไม่เคยบ่นพี่ภัทรนะสิ" แม่สาวน้อยของผมเอ่ยเสียงขรม ก้มหน้ารื้ออุปกรณ์ทำแผลออกมาวาง ยาแดง ยาหม่อง ยาแก้ปวด พลาสเตอร์ ผ้าก๊อช

"ไม่มีสำลี"

"อะไร เมื่อต้นเดือนเพิ่งซื้อมาเอง"

"ก็ใครทำให้ตีกันวันเว้นวันแบบนี้ละ ค่าอุปกรณ์ทำแผลของพี่ภัทรแต่ละเดือนมากกว่าค่าผ้าอนามัยภาอีกนะ"

"เวอริ"

"อย่าให้ภาเอาบิลมาตัมให้กินเลย รับประทานอยู่ท้องแน่" ภาเก็บของที่รี้อออกมาใส่กล่องตามเดิม ปิดฝา ลงล็อกเสริจสรรพ "ไปขอให้พี่ปรานช่วยทำแผลให้แล้วกัน"

"เฮ้ย อะไรอะ"

"ก็ไม่มีแล้วภาก็ไม่อยากลงไปข้างล่างแล้วด้วย น้องใส่ชุดนอนแล้วพี่ภัทรก็เห็น"

"เปลี่ยนแป็บเดียวเอง"

"กับที่พี่ภัทรแค่ไปเคาะห้องข้างๆ ขอให้พี่ปรานช่วยทำแผลให้อันไหนง่ายกว่ากัน"

"ภา ไม่เอาดิ ลงไปซื้อเซเว่นให้หน่อยน่า"

"ไม่ต้องมาทำเสียงอ่อน" เด็กสาวยึดตัวเต็มความสูง กอดอกแสดงความจริงจังในคำพูด "นี่เป็นบทลงโทษย่อยๆ ที่พี่ภัทรไปมีเรื่องกับคนอื่น ภาเบื่อเต็มทนแล้ว แล้วก็ ถ้าสัปดาห์นี้มีเรื่องชกต่อยอีกเป็นครั้งที่สอง ภาไม่ให้มานอนที่ห้องจริงๆ ด้วย"

"นี่พี่ชายที่ภาคลานตามตุตมานะเว้ย"

"ก็เพราะเป็นพี่ชายคนเดียวของภานะสิ" ผมรู้ว่าน้องสาวเป็นห่วง แต่ก็อดไม่ได้ "ถ้าไม่เลิกนิสัยแบบนี้ วันหนึ่งพี่ภัทรเกิดเดินคนเดียวแล้วศัตรูมารุมพี่ภัทรจะทำยังไง ภารู้ว่าพี่เก่ง แต่คนเก่งก็ไม่ได้เอาตัวรอดเสมอไปหรอกนะไม่รู้ละ ภาตัดสินใจแล้ว ภาไม่ลงไปซื้อลำลีให้ พี่ภัทรต้องไปขอพี่ปราน แล้วก็ขอโทษพี่ปรานด้วย"

"พี่จะเอาเรื่องที่ภาเข้าข้างลูกชายบ้านนั้นไปฟ้องพ่อ"

"ถ้าจะทำพี่ภัทรทำไปนานแล้ว"

ผมเกลียดที่ยายตัวแสบรู้ทันกันไปเสียทุกเรื่อง แต่ภาพูดถูก ถ้าจะทำการทำไปนานแล้ว

"อย่าลืมหอโทษพี่ปรานด้วยละ"

"รู้แล้วน่า"

และเป็นอีกครั้งที่ผมถอนหายใจ เดินออกจากห้องตัวเองมาหยุดยืนที่ประตูข้างๆ เป็นนานสองนาน

ก๊อก ก๊อก

เสียงจากลิ้นเตาะกับเพดานปากดังขึ้นหลังจากใช้เวลาทำใจครู่ใหญ่ ภาคลับเข้าไปในห้องแล้ว ล็อกประตูเสร็จสรรพ เป็นอันว่าถ้าหน้าตาผมไม่ถูกตบแต่งด้วยยาและอุปกรณ์พันแผลลูกบิดจะไม่มีวันคลายออก ไม่ใช่ครั้งแรก ไม่รู้ตั้งแต่ครั้งต่อๆ ครั้งที่เป็นแบบนี้ และผมก็ไม่เคยทำใจให้เป็นเรื่องปกติได้เสียที่

เท่าที่จำความได้ ผมถูกส่งเรียนในโรงเรียนเตรียมอนุบาลที่ดีที่สุด เริ่มมีกลุ่มเพื่อนที่เข้ากันได้ ปรารถก็เป็นหนึ่งในนั้น หลังจากนั้นไม่เท่าไรให้คุณครูก็จับเราแยกจากกันบ่อยๆ พอเปลี่ยนโรงเรียนมาเรียนเอกชนชายล้วนในช่วงประถมก็ห่างจากปรารถออกมาเรื่อยๆ เริ่มฟังความรู้อะไรๆ ไม่แน่ชัดว่าต้นเหตุคืออะไร แต่พ่อแม่ผมกับมันไม่ชอบใจกัน ผมเริ่มด่าพ่อมันตามพ่อตัวเอง แรกๆ ปรารถเมินเฉย ยิ่งมันนิ่งยิ่งสนุก จนวันหนึ่งผมถูกปากก้อนหินใส่หน้าผาก เราตะลุมบอนกัน ผมหัวแตก เย็บครั้งแรกสามเข็ม แม่เสียงดังโวยวาย ต่ำกับแม่ของปรารถหน้าแผนกฉุกเฉิน มันนั่งเตียงข้างๆ คางแตก ไม่รู้ว่าเย็บไปเยอะไหม ร้องให้กันทั้งคู่จนน้ำตา น้ำมูก กับเลือดรวมกันไหลลงเสื้อนักเรียน ผมเกลียดมัน และดูเหมือนเป็นความรู้สึกเดียวที่มันก็มีให้กับผม เราไม่ชอบหน้ากัน ทั้งๆ ที่ไม่เข้าใจว่าสาเหตุในตอนต้นใครเป็นคนก่อ

"มีอะไร"

คนที่กำลังนึกถึงเปิดประตู หูดีชะมัด ไม่ต้องรอให้ลงมือเคาะมันก็รู้ได้ว่าใครมาเยี่ยมเยียน

"แผลเป็นไง"

"เสือก"

"คนอุตสาหกรรมห่วง"

"กวนตีน จะเอาอะไร" ผมใช้นิ้วชี้มุมปากตัวเองกับขมับซ้ายที่เป็นรอยถลอกไม่ถึงกับเย็บ แต่จำเป็นต้องทำแผล "แล้วไง"

"ล้าลี้หมด"

"ลงไปซื้อลิเว เซเว่นก็อยู่ข้างล่าง"

"ภาให้มาไถมึง"

"อีกแล้ว?"

"เออ แคนนี่ทำเป็นงกไปได้ บ้านรวยไม่ใช่หรือไง"

"คนที่ควรโดนตำหนิต้องเป็นมึงมากกว่าไอ้ภัทร หัดซื้อเองบ้างลิเว"

"ก็ใครใช้ให้มึงทำกุเป็นแผลเล่า" ฝีมือนตัวเองล้วนๆ ยังจะปฏิเสธความรับผิดชอบ โศครไม่แมนเลยไอ้กริว "มึงต้องทำแผลให้กู"

"มึงช่วยเปลี่ยนคำสั่งมาเป็นขอร้องแบบที่น้องมึงสั่งมาได้ไหม"

"ใครบอกมึงว่าภาสั่งกูมาขอร้องมึง"

ปราณหันหลังกลับ ผมอาศัยจังหวะที่มันไม่ทันปิดประตูใส่หน้าเดินตามเข้ามาด้านใน ห้องของปราณต่างออกไปจากของผม เป็นลักษณะห้องเดี่ยว เพราะอยู่คนเดียว ไม่ใช่ห้องหัวมุมราคาค่าเช่าต่อเดือนหลักหมื่นที่สามารถผ่อนคอนโดฯ ได้สบายๆ เหมือนที่ผมอยู่กับภา

"แหกตาดู"

ไอโฟนรุ่นล่าสุดลอยมาในอากาศ ผมคว้ารับได้ทันท่วงที หน้าจอเปิดโปรแกรมแชตทิ้งไว้ เป็นข้อความที่ภาไลน์มาบอกให้ปราณช่วยทำแผลให้ผม ทำที่นอนนุ่ม อ่อนหวาน ไม่เหมือนแม่เสื้อสาวที่ขู่แยกเขี้ยวเมื่อครู่สักกระบินิ้ว

"เล่นกูอีกแล้ว"

"จะให้ทำก็มานั่งดีๆ เสร็จแล้วจะได้ใส่หัวกลับห้องไป กูจะทำแผลตัวเองบ้าง"

"คร้าบๆ" ผมรับคำ นั่งขัดสมาธิลงที่พื้น ปราณนั่งบนเตียง เริ่มจากเอาล้าลี้ชุบแอลกอฮอล์มาเช็ดให้รอบแผลก่อน ผมมองหน้ามัน จริงๆ แล้วไอ้ปราณเป็นคนหน้าตาดีนะครับ หมายถึงถ้ามองโดยปราศจากอคติ ดูหยิ่งนิดๆ ตามนิสัยเย็นชา ยิ้มยากของมันนั่นแหละ หลายคนในกลุ่มเดียวกันบอกผมว่าไอ้เวรนี่ชอบทำหน้ากวนประสาทใส่ ผมเคยพยายามแก้ต่างให้หลายครั้งว่าเป็นที่เบ้าหน้า แต่ก็ไม่มีใครเชื่อ มันเป็นคนไม่แคร์โลก ก็ดีสดีๆ

ตามประสาเด็กศิลป์ 'ถาปัตยกรรม' บอกตรงๆ นะ ตอนที่รู้ว่ามันติดคณะนี้ ผมโคตรไม่แปลกใจเลย แววมั่นออกมาตั้งแต่ ม.ปลาย แล้วด้วยซ้ำ

"มองอะไร"

"จะให้มองอะไรล่ะ" ถามพลางยิ้มกริ่ม คว้าได้รูปสวดยขมวดเข้าหากัน แผลเป็นเล็กๆ ที่หางคิ้วของปราณขยับเล็กน้อย ก่อนมือจะยักดล่ำลิมาที่ แผลผมหนักๆ

"ไอ้เซี่ย! เจ็บนะโว้ย"

"กวนตีน"

"ยังไม่ได้ทำอะไรเลย แค่มองแค่นี้ทำเป็นเขิน"

"มีจะทำแผลหรือมาหาแผลเพิ่ม" ตาสีดำขลับมองท่า ผมยอมสงบเสงี่ยมในที่สุด "หยุดกวนประสาทสักสิบนาทีจะเป็นบุญของกูมากเลย"

"เออ รู้แล้วว่า เดียวทำแผลคืนให้ มีที่ท้วงด้วยใช่หรือเปล่า"

"เหี้ยตัวไหนซัดมาเต็มแรงวะ"

"นี่กูอมมือให้มึงแล้วนะพี่ปราณ กากแบบนี้เจอคนอื่นในแก๊งกูไม่ต้องเข้าโรงบาลกันเลยเหออ คิดจะเป็นคิงก็หัดแข็งหน่อย อ่อนๆ แบบนี้ระวังโดนจับเป็นควีนไม่รู้ตัว โอ๊ย เซี่ย! มือหรือตีนวะ"

"จึ้นช่วยตอบกูน้อยที่พูดนั้นปากหรือตูด กูจะบอกให้น้องมึงเลิกซ้อล่ำลิมาซ้อตะกร้อแทนแล้ว เป็นอะไรกันนักหนา หลักสูตรของวิศวะบรรจุวิชาปากหมาให้ด้วยหรือไงถึงได้เป็นเสียแบบนี้กันทุกคน ไปบอกน้องๆ มึงด้วย จะพูดจะจาอะไรให้มันระวังหน่อย"

"เรื่องแซวสาวอะนะ" หมายถึงสาเหตุหลักๆ ที่ทำเอาผู้ชาย'ถาปัตยกรรม'จะจัดใครใช้ให้ผู้หญิงคณะมันสวดยล่ะวะ "ธรรมชาติมันก็แซวซ้ำๆ พวกมึงนะซีเรียสกันไปได้"

"กูไม่ซ้ำ"

"นี่ เกรียดมากตายไวนะมึง"

"ปากหมามากก็ตายไวเหมือนกัน เงยหน้า"

ผมทำตามคำสั่ง ปราณจัดการแผลที่มุมปากให้ แสบนิดๆ แต่ไม่เกินทน

ใช้สายตากวาดมองหน้าม้านี้อีกครั้ง เส้นผมหน้าสีดำปรกลงมาต่ำกว่าคิ้วอีกแล้ว
เมื่อหลายสัปดาห์ก่อนก็เพิ่งตัดไปแท้ๆ

"ผมมึงยาวไว้นะ"

"เออ ราคาถูเหมือนกัน"

"มัดให้ไหม"

"ไม่ต้อง อยู่นิ่งๆ สีวะ มันทายยาก" ปราณบ่น ปีบคางผมไม่ให้ขยับ
มือหนักไปหน่อย แต่ยังเบากว่าปากจริงๆ แล้วสำหรับผม ปราณเป็นคนดีมาก
นึกย้อนไปตอนประถม ที่เราเริ่มไม่ถูกกันหนักขึ้น ชกต่อยทุกครั้งที่มีโอกาส
กระทั่งวันหนึ่งผมก็เข้าไปเล่นใกล้สระน้ำในหมู่บ้าน ผมเป็นคนป็น น้องสาว
เป็นคนซื่อ ส่วนปราณก็มีจักรยานเป็นของตัวเองปั่นมาเล่นบริเวณนั้นพอดี
เราเจอกันได้ต้นการเวกสูงใหญ่ ชี้ว่าจุดพักรถเป็นของตนที่จับจองไว้ตาม
ประสาเด็กน้อย ผมจกก่อน จกตั้งแต่อยู่ในท้องแม่ แต่มันก็เถียงว่าพ่อมัน
มาจกก่อน ผมเถียงว่าพ่อผมซื้อบ้านก่อน มันทำมาให้เอาโฉนดซื้อขายมาดู
อันที่จริงผมไม่เคยเข้าใจ ในเมื่อเราต่างเกลียดกันขนาดนี้ทำไมถึงได้วนเวียน
อยู่รอบตัวกันอยู่ได้

ตูม!

เสียงน้ำในสระบัวกระจายดัง ผมหันกลับไป รอยบนดินโคลนเหลือเพียง
ร่องเล็กๆ ของล้อจักรยาน จักรยานผมหายไปแล้ว เรามัวแต่ดึงคอเสื้อกัน
จนลืมไปว่าเด็กหญิงที่มาด้วยกันยังขี่จักรยานไม่แข็ง ภาตะเกียกตะกาย
ขณะที่ผมตัวแข็งทื่อ ผมว่าอย่าไม่เป็น พ่อแม่สอนเราสองคนพี่น้องเสมอว่า
อย่าเข้าใกล้สระโดยไม่มีผู้ใหญ่

ตูม!

เสียงน้ำกระจายตัวดังขึ้นอีกครั้ง จักรยานของปราณล้มพังเต็งได้
ต้นการเวกแต่เจ้าของไม่อยู่แล้ว ผมเห็นสองร่างดำผลุบโผล่ในสระ ขณะที่
ตัวเองยืนเกร็ง ไม่แม้แต่จะมีเสียงโหวกเหวกโวยวาย พักหนึ่งปราณก็กลับ
ขึ้นมา จับมือภาทั้งสองข้างลากูมาถึงฝั่ง เด็กสาวร้องไห้โฮ ยังไม่หมดสติ
แต่กอดคู่อริผมไว้ทั้งร่าง

'ภา'

ผลึก!

เป็นครั้งแรกที่ผมยอมให้หมัดเปียกๆ ของปรานซ์ต็ดเข้าจนหน้าหงาย
ไม่แม้แต่คิดจะตอบโต้ มันโกรธผมมาก โกรธมากกว่าภาที่ผมละเลย
เสียด้วยซ้ำ 'มึงไม่คิดจะช่วยน้องมึงหรือยังไง ถ้ากูไม่ลงไปจะปล่อยให้มึง
ตายไปเลยใช่ไหม'

'ไม่...'

'มึงมันทุเรศ!'

ปรานซ์จึกกรยานของตัวเองขึ้น มันเปียกไปทั้งตัว ไยบัวยังเกาะอยู่ที่
บ่าและหัว แผ่นหลังมันเล็กลงเรื่อยๆ ผมวิ่งไปกอดภาทันทีที่ได้สติ เด็กสาว
ยังร้องไห้โฮ หวาดกลัวกับสิ่งที่เกิดขึ้น ผมไม่รู้ปรานซ์ทำได้ยังไง จักรยาน
ของผมจมหายไปในน้ำ ไม่ได้คืน เห็นเสื้อของภา มีรอยเลือดหยดแต่ตัว
น้องสาวผมไม่มีแผลเลยแม้แต่รอย หลังจากนั้นผมเพิ่งสังเกตเห็นว่าปรานซ์
มีแผลเล็กๆ ที่หางคิ้ว เป็นแผลเป็นที่ติดตัวย้าคำถามหนึ่งกับผมเสมอๆ ว่า
ใช้ร่องรอยแห่งความกล้าหาญในครั้งนั้นหรือเปล่า

'อย่าบอกแม่นะพี่ภัทร ภากลัวแม่ว่า'

เป็นสัญญาณแรกที่ผมมองเห็นมันเปลี่ยนไป หลังจากนั้นความสัมพันธ์เรา
ก็แบบนี้ ไม่เชิงว่าเกลียด แต่ก็ไม่ใช่เพื่อนรัก

ปรานซ์แปะพลาสติกเตอรียาเป็นอย่างสุดท้ายเมื่อขั้นตอนทำผลสิ้นสุด
ข้อศอกผมมีรอยถลอกนิดหน่อย ส่วนได้ร่มผ้าแค่ทายาแก้ฟกช้ำสักสองสัปดาห์
ในกรณีที่ไม่ข้ามันอีกก็น่าจะหาย

"ไปได้ละ" เจ้าของห้องลุกขึ้นเตรียมเปิดประตูไล่ ผมคว้าข้อมือมัน
กระซอกให้กลับลงมานั่งบนเตียง

"ของมึงล่ะ"

"ทำเองได้"

"อย่าทำมากไปหน่อยเลย ทำอย่างกับกูไม่เคยทำแผลให้"

"ฝีมือการทำแผลมึงห่วยแตกมาก ไอ้ภัทร"

"ก็ไม่ซีเห่ร่นักหรอกน่า แทนคำขอโทษไง ภาให้กุมมาขอโทษมึง"

"เดี๋ยวกูบอกให้ว่ามึงขอโทษกูแล้ว โอเคไหม"

"ให้ ไม่ต้องมีน้ำใจช่วยเหลือกันขนาดนั้นก็ได้" ผมยิ้มตาปิด และดูเหมือนรอยยิ้มนี้จะทำให้ปรารถนาหงุดหงิดขึ้นมาอีก "ให้กูรับผิดขอโทษบ้างเถอะน่า"

"มึงช่วยเลิกพูดอะไรที่มันชวนชนลุกแบบนี้เหอะ"

"อะไร กูหมายถึงกูทำให้มึงเจ็บก็ต้องทำแผลให้ คิดถึงเรื่องอะไร ทะลึ่งล่ะสิ" ปรารถนาทำที่จะสวนหมัดใส่ แต่ผมก็ไวพอจะคว้าข้อมืออีกข้างไว้ สุดท้ายเลยกลายเป็นผมจับมือมันทั้งสองข้าง ประจันหน้ากันด้วยการที่มันนั่งบนเตียง ส่วนผมคุกเข่าที่พื้น ดึงอีกฝ่ายโน้มตัวลงมา

"หน้านี่แต่ใจร้อน"

"เฉพาะกับคนอย่างมึง"

"รู้สึกเป็นคนพิเศษจัง"

"จะทำอะไรก็ทำ แล้วรีบๆ กลับห้องไปได้แล้ว กูมีงานต้องทำอีกเยอะ อย่าให้ต้องมาเสียเวลากับมึงเลย"

"เชื้อพีตี่ๆ ก็เสร็จไปนานละน้อง ไหนดูแผลที่พุงหน่อยสิ"

"ไม่ต้อง!"

เมื่อเขาคว่าหมับก่อนผมจะถลกชายเสื้อมันขึ้น ปรารถนาขมวดคิ้ว แค่นี้ไม่เห็นต้องโกรธ "ไม่ดูก็ได้ จันสลบที่กัน เงยหน้าทำให้แบบนี้ไม่ถนัดเลย"

ว่าที่สถาปนิกกลอกตาหน้าย ผมเอ่ยย้ำอีกครั้งมันก็ยอมลงมานั่งที่พื้น เงยหน้าให้ช่วยทายาที่มุมปากและโหนกแก้ม ปล่อยให้ขี้เกียจรอยแผลเป็นนั้นเบาๆ และผมก็แผลอมองมันด้วยสายตาที่ตัวเองชอบมอง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)